

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 20 лева предплатени
Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на народната просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година

Редактори: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ И РАДКА СТАНИМИРОВА

Всичко—пари, писма, материали—да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна 29—София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

ГОДИНА СЕДМА
БРОЙ 4
ДЕКЕМВРИЙ 1942

ЧЕСТИТА НОВА ГОДИНА!

Отива си и тази година. Идва нова! Нова и радостна година! Всички съ трепетъ очакватъ, че тази нова година ще бѣде най-хубавата и най-радостната година. Всички очакватъ, че тази нова година ще донесе желаната отъ всички правда на земята, за да бждатъ всички хора весели и щастливи, свободни и радостни!

Нова година! Новъ животъ! Какви хубави играчки сѣ приготвени за послушнитѣ и добри деца! Какви приятни забави ще има въ всѣка къща!

Нова година! Нови радости! Ще трѣгнатъ млади сурвакари да сурвакатъ стопанитѣ, да имъ пожелаватъ животъ и здраве, пълна къща съ имотъ, пълни хамбари съ жито, пълни кесии съ жълтици, миръ и радостъ въ всѣка къща, миръ и обичъ въ всѣки домъ!

Честита нова година!

Бой се отъ Бога и отъ този, който не се бои отъ Бога.

Който вѣра ломи, невѣра ще го сломи.

Богъ търпи, но не спи.

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

НОВА ГОДИНА

Спрѣла на комина млада, младоллика, новата година надъ селата вика: Хей, часътъ удари, и, предъ порти спрѣли, млади сурвакари пѣсни сѣ заплели!

И сурвакатъ съ гранкитѣ старцитѣ, стопанкитѣ, бабичкитѣ, булкитѣ и децата въ люлкитѣ!

Да имъ е честита, радостна и сита.

Агнета да блѣятъ изъ поля зелени,

въ клонкитѣ да зрѣятъ ябълки червени:

ниви да се люшнатъ люшнатъ и засушнатъ:

Всички да сѣ живи радостни, щастливи!

Славчо Красински

ЧУЕДНА ЗВЪЗДА

Що така си заблестѣла, ой звездице ясна, бѣла, и съ лъчи прозрачни, меки, кжпешъ снѣжнитѣ пжтеки?

Грѣя, о дечица будни, грѣя тази вечеръ чудно, че ви нося радостъ свята, радостъ вѣчна на земята.

Затова сѣмъ заблестѣла, затова сѣмъ ясна, бѣла — и изгрѣвамъ съ сила нова, че е Рождество Христово!

И. Стубель

Матвей Вълевъ

Звездата

Винаги, когато приближи Коледа, си спомнямъ една случка, за която навремето много се говори между българскитѣ градинари въ Бразилия.

Въ мѣстността Серкадо, близо до бразилския градъ Бело Хоризонте имаше четири градини. Тритѣ бѣха на българите отъ Търновско, а четвъртата на бай Димитра отъ Горно-Орѣховско. Градинитѣ лежах надалече една отъ друга. Но градинаритѣ другаруваха, обичаха се и презъ деня два се събираха, за да си четатъ писма и вестници отъ България, да си говорятъ за своята далечна Родина и да изкажатъ единъ другиму мжката си, че сѣ откъснати отъ нея.

Веднажъ бай Димитъръ, следъ като прекопа пипера, се върна къмъ къщи, остави мотиката подъ навеса и изви-

ка:

— Стефчо!

Малкото му момченце мигомъ дотърча.

— Ето ме, татко!

— Можешъ ли да отидешъ самичкѣ до чича си Ботя? Знаешъ ли пжтеката?

— Знамъ я, татко.

— Майка ти отиде тамъ да наточи заедно съ стрина ти Ботьовица една баница за довечера, пжкъ нѣщо позакъснѣ. Изтичай дотамъ, момчето ми. Кажу на майка си да се върне, че трѣбва да ми помогне. Утре рано ще ида на пазаръ, а още не сме набрали зеленчукъ! И бай Димитъръ потупа по бузата Стефча, а той като заякъ затича надолу, провѣ се презъ телената ограда въ дъното на градината и пое пжтеката направо презъ полето.

Налѣво бѣше рѣката. Тамъ

растѣше много бамбукъ. Оттамъ татко му носѣше пржти, за да връзва доматитѣ. А на дѣсно, далече къмъ югъ, се тъмнѣше голѣмата гора, отдето бай Димитъръ сѣчеше колове и дърва за горене. Стефчо бѣше ходилъ и къмъ рѣката, и изъ гората, но винаги заедно съ татка си. Въ рѣката живѣятъ хищни риби и крокодили, гората е пълна съ диви звѣрове. Затова, когато минаваше по пжтеката презъ полето, Стефчо гледаше право предъ себе си. Той си знаеше, че като върви все по нея ще изкачи височината, после ще излѣзе право по коларския пжтъ, който водѣше на другата българска градина. И сега потичваше нататкъ.

Прехвърли височината. Заслиза къмъ голѣмото дърво. А наоколо мирно пасѣха крави, около тѣхъ играеха и мукаха пѣстри теленца. Щомъ зърнаха Стефча, четириногитѣ палавци се изправиха до майкитѣ си и очудено го загледаха, а кравитѣ извърнаха глави къмъ него и после пакъ се наведоха надъ зелената

тривица.

— Не се бойте! — говорѣше Стефчо, щомъ приближеше нѣкоя теленца. — Азъ лошо нѣма да ви направя. Вие си стойте при своитѣ майки, а азъ отивамъ при моята.

Но изведнажъ той се сепна и застана уплашенъ насрѣдъ пжтеката.

Отъ сѣнката на голѣмото дърво единъ грамаденъ бикъ гледаше право къмъ малкото българче.

Отначало Стефчо помисли да се върне. После се успокои. Бикътъ стоеше съвсемъ неподвижно, очитѣ му бѣха ясни и незлобни.

Такъвъ бикъ Стефчо не бѣше още виждалъ. Бѣше сто пжти по-голѣмъ отъ него. Гладката му сива кожа лѣщеше. Роговетѣ му бѣха кжси, дебели, завити назадъ. Задъ шията му стърчеше тежка гърбица. Преднитѣ му крака бѣха кжси и дебели. До тѣхъ висѣше огромната му гуша и стигаше почти до земята.

Стефчо трѣгна. Искаше да мине по пжтеката край бика.

Но голѣмото животно се разсърди. Наведе се къмъ земята и изфуча съ ноздритѣ си. Вдигна се цѣлъ облакъ прахъ. Почна да рови съ единия си кракъ. Очитѣ му се напълниха съ кръвъ.

Стефчо примрѣ. Боязливо заотстъпва назадъ безъ да отмѣсти очитѣ си отъ бика, той обиколи надолу, пое дѣхъ, поуспокои се и си каза:

— Ще мина отдалече и после пакъ ще излѣза на пжтя. И трѣгна.

Бѣше късно следъ обѣдъ. Слънцето клонѣше на западъ. Сѣнкитѣ на прѣснатитѣ изъ полето дървета ставаха все по-дълги. Стефчо стигна до една друга пжтека и трѣгна по нея. Вървѣ, вървѣ, вървѣ, но не стигна до пжтя. Спрѣ се. огледа се и избрѣса съ ржкава запотеното си чело. Пакъ трѣгна. И съвсемъ се обърка. Въ Бразилия вечерята настава изведнажъ, а не като у насъ постепенно. Всичко притѣмнѣ. Полето, пжтекиятѣ, дърветата се изгубиха въ мрака.

— Татко! Мамо! — завика